

Отъ кухнята се носи миризъ топълъ
на ядене, познато отъ детинство.
Часовникътъ спокойно въ кѣта хлопа,
и по полуизтритото килимче

прозорецътъ отмѣта синя сѣнка.
Кога часътъ избие точно осемъ,
азъ ставамъ и съсъ старческа осанка
въвъ трапезарията влизамъ. Носятъ

едно следъ друго пълнитѣ блюда.
Започвамъ яденето си спокойно,
и майка ми прошъпва съсъ сълза
на клепкитѣ: „яде като покойния!“

